



# Zkáza Pompejí

Mohl to být den jako jiný. Tenkrát v roce 79 n.l. v římském starověkém městě Pompeje. Lidé se ráno probudili a pustili se do činností, které jim byly běžné a na které byli zvyklí. Trhovci prodávali na trhu své produkty **1**, pekaři pekli chléb, gladiátoři se cvičili v boji **2**, svobodní lidé se koupali v termálních lázních **3**, boháči

si užívali přepychu luxusních vil **4** a do přístavu **5**. Co chvíli se země zachvěla, ale místní to nikterak neznepokojovalo. Život na úpatí velké sopky Vesuv **6** je naučil. Kolem poledne se ovšem klid a mír Pompejanů jako mávnutím kouzelného proutku změnil v počínající paniku. Sopka Vesuv ze sebe vychrčila první smrtící

dávku. Pyroklastický proud stékající po jejích bocích se neomylně řítit do městských ulic a ničil všechno, co mu přišlo do cesty. Domy, krásně vydlážděné ulice **7** i lidské životy. Pompejané umírali v žáru mraků jedovatých výparů. Svůj život nespasili ani ti, kterým se podařilo utéct na mořskou pláž, kde je smetl druhý produkt výbuchu – velká a devastující vlna tsunami. **8** Tři dny chrčila

sopka svůj vražedný dech, na střechy domů vrhala žhavé kamení a postupně zasypávala město černým popelem. Z dvaceti tisíc obyvatel Pompejí našlo v roce 79 n.l. smrt více než deset tisíc Pompejanů. **9** A jejich město spolu s nimi upadlo na spoustu dalších let v zapomnění.